

Christien Brinkgreve,
Sanne Bloemink en Eric Koenen

WETEN
VRAAGT
MEER
DAN
METEN

 AUP *Hoe het denken verdwijnt in
het regime van maat en getal*

Weten vraagt meer dan meten

Weten vraagt meer dan meten

*Hoe het denken verdwijnt in het regime van
maat en getal*

Christien Brinkgreve, Sanne Bloemink en Eric Koenen

Dit project werd financieel ondersteund door de Stichting Psychiatrie en
Filosofie.

Ontwerp omslag: Studio Ron van Roon

Ontwerp binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 6298 386 1

e-ISBN 978 90 4853 432 6 (pdf)

e-ISBN 978 90 4853 433 3 (ePub)

NUR 740

© C. Brinkgreve, S. Bloemink, E. Koenen / Amsterdam University Press B.V.,
Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond
van artikel 16B Auteurswet 1912 j° het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals
gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet
1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen
aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het
overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en
andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de
uitgever te wenden.

Inhoud

Inleiding: De Vonk	7
De gesprekken	17
<i>Floor Scheepers</i>	19
<i>Jim van Os</i>	28
<i>Eric Koenen</i>	38
<i>Trudy Dehue</i>	47
<i>Stijn Vanheule</i>	55
<i>Paul Verhaeghe</i>	61
<i>Anne-Mei The</i>	68
<i>Alan Ralston</i>	78
<i>Micha de Winter</i>	83
<i>Christien Brinkgreve</i>	90
<i>Sanne Bloemink</i>	97
<i>Xandra Schutte</i>	104
Kringen in het water	111
Boeken die ons inspireerden	129

Inleiding: De Vonk

Daar gaat iets niet goed

'Ik ga elke dag met gebalde vuisten naar huis,' vertelt Floor Scheepers. Ze spreekt over haar werk als hoofd van de afdeling psychiatrie van het UMC Utrecht. Daar kreeg een 5-jarig meisje dat volgens Scheepers gezond was, na een ellenlange rondgang langs verschillende experts en veel aandringen van haar ouders, de diagnose autisme opgeplakt.

'Het is sowieso erg, maar dat het om kinderen gaat, maakt het echt schokkend. Al die kinderen die hier met een psychiatrische diagnose naar buiten lopen! En we hebben geen idee wat de gevolgen zijn op latere leeftijd.' Ze maakt zich zorgen.

Anne-Mei The, hoogleraar dementie en langdurige zorg aan de UvA, knikt instemmend. Ze beschrijft haar eerste ervaringen als antropologisch onderzoeker in een verpleeghuis. 'Een ontluisterende ervaring. Dat in mijn eigen stad mensen op die manier werden weggestopt. Ik was nog nooit in een verpleeghuis geweest en had nog nooit iemand met dementie gezien. In mijn ogen waren het een soort halve monsters, onmenselijke wezens die kreten slaakten. Mensen tot wie ik me niet wist te verhouden. Mensen die met half afgezakte luiers – die "inco-systemen" moesten worden genoemd – rondliepen, terwijl de medewerkers deden alsof het gewoon was.' Sinds die ervaring probeert ze in haar werk te begrijpen hoe het is om dement te zijn en hoe een leven met dementie waardevoller, hoopvoller zou kunnen zijn. 'We leggen als samenleving de nadruk op cognitie, op verstandelijke vermogens, en daar persen we al die mensen met dementie, die juist die vermogens verliezen, doorheen. Het werkt niet.' Ze maakt zich zorgen.

Eric Koenen vertelt over de onvermijdelijke val van het bedrijf Imtech die hij als organisatieadviseur van dichtbij meemaakte en die het grootste faillissement in Nederland na de Tweede Wereldoorlog tot gevolg had. 'Op basis van een onvolledig en daardoor verkeerd beeld werden van hogerhand bepaalde besluiten genomen. De projectleiders lager in de hiërarchie, door wier handen honderden miljoenen gaan, begrepen er niets van. Hen was niets gevraagd. Ze dachten: "Ik zeg maar niets".' Hij ziet dat directies zich er onvoldoende van bewust zijn hoeveel talent ze in huis hebben en niet de juiste vragen stellen. Hij maakt zich zorgen.